

ת"פ 13620/02/22 - מדינת ישראל נגד קינאן גלאם,

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 13620-02-22 מדינת ישראל נ' גלאם (עציר)

לפני כבוד השופט אמיר טובי, שופט בכיר
המאשימה
נגד
הנאשם
קינאן גלאם, (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד איציק פרץ

ב"כ הנאשם: עו"ד שאדי דבאח

הנאשם באמצעות הליווי

גזר דין

ההליך וכתב האישום

1. הנאשם הורשע, על סמך הודאתו, שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירת שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 402(ב)+29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

הסדר הטיעון כלל הסכמה לגבי העונש, לפיה יעתרו הצדדים להטיל על הנאשם 36 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי למתלון בסכום שייקבע על ידי בית המשפט.

2. בעובדות כתב האישום נאמר כי בין הנאשם לבין רימא חלבי (להלן: "רימא") קיימת היכרות מוקדמת.

ביום 30.12.2021, בסמוך לשעה 22:00, הגיע ציון עמרם, יליד 1951 (להלן: "המתלון"), ברכב מסוג טויוטה מ.ר. 064-27-730 (להלן: "הרכב") לכפר יאסיף על מנת לפגוש את רימא.

3. לאחר שנכנסה לרכב, הנחתה רימא את המתלון לנסוע לאזור קברו של הנביא חדר בכפר יאסיף וביקשה ממנו כסף לשם רכישת מזון. המתלון מסר לרימא 150 ש"ח והיא יצאה מהרכב באומרה כי היא הולכת לרכוש מזון עבור שניהם.

רימא השתתה לחזור לרכב והמתלון התקשר אליה מספר רב של פעמים ושלה לה מספר הודעות טקסט. לאחר שהתיאש מלחכות לה, החל המתלון בנסיעה אל מחוץ לכפר. בשלב זה, שוחח המתלון שוב עם רימא, מסר לה את מיקומו, ובהנחייתה עצר את רכבו בסמוך לעץ האשוח באזור כיכר המעיין בכפר יאסיף, שם המתין לה.

4. אותה עת הגיע הנאשם ביחד עם אדם נוסף שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "האחר") לכיכר המעיין, והשניים נכנסו לרכבו של המתלון, באופן שהנאשם התיישב במושב הקדמי לצד המתלון והאחר התיישב במושב האחורי. הנאשם הטיח במתלון כי הוא הורס משפחות והורה לו לנסוע לעבר חניון סמוך. בפחדו מפני הנאשם והאחר, החל המתלון בנסיעה, אך במקום לנסוע לחניון הסגור אליו הופנה על ידי השניים, הוא נכנס עם הרכב לתחנת דלק פז בכפר יאסיף.

5. בשלב זה תקפו הנאשם והאחר את המתלון, באופן שהנאשם משך מידי את הגה הרכב, משך בבגדיו ותקף אותו באגרופים, ואילו האחר הצמיד חפץ כלשהו לגבו של המתלון מאחור. במהלך העימות חיפשו הנאשם והאחר, בצוותא חדא, בכיסיו של המתלון, ומשלא מצאו בהם כסף, משך הנאשם בחוזקה את תא הכפפות ברכב ושבר אותו. הנאשם נטל מתא הכפפות סכום של 10,000 ש"ח ללא הסכמת המתלון, כשהוא מתכוון לשלול אותו שלילת קבע. לאחר מכן ברחו הנאשם והאחר מהרכב.

6. המתלון יצא מהרכב והחל לרדוף אחר הנאשם והאחר. לאחר שהצליח לתפוס את הנאשם במעילו, הניח האחר את ידו על המתלון ואיים עליו שאם לא יעזוב את הנאשם, יהרוג אותו. בפחדו מהנאשם, שחרר המתלון את אחיזתו והשניים נמלטו מהמקום.

7. כתוצאה ממעשיהם של הנאשם והאחר נגרמו למתלון שריטות בצוואר וביד.

ראיות הצדדים לעונש

8. במסגרת ראיותיה לעונש, הגישה המאשימה את גיליון רישומו הפלילי של הנאשם (מע/1), ממנו עולה כי לחובתו 28 הרשעות קודמות במגוון עבירות רכוש, סמים ואלימות, כאשר על שלוש מהן חלה התיישנות. יחד עם זאת, הרשעתו האחרונה הנה מיום 13.12.2021, כשבועיים בלבד עובר למועד ביצוע העבירה בתיק זה, שם הורשע בהחזקת סם לצריכה עצמית.

9. מטעם ההגנה לא הוגשו ראיות לעונש.

טיעוני הצדדים לעונש

10. המאשימה עתרה לאמץ את הסדר הטיעון, המשקף נכונה את חומרת המעשים המיוחסים לנאשם ואת הנזקים שנגרמו למתלונן, הגם שבגין עבירות דומות מבקשת היא בדרך כלל לקבוע מתחמי ענישה גבוהים מהענישה המוסכמת כאן. לצד זאת, ציין ב"כ המאשימה כי הודאת הנאשם ניתנה לאחר שהחלה שמיעת הראיות בתיק ונשמעה עדותו של המתלונן.

11. ההגנה הצטרפה לבקשת המאשימה לאמץ את ההסדר, שהינו הולם ואינו נוגד את תקנת הציבור. נטען כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן שרירות בלבד והוא לא נזקק לטיפול רפואי, וכי בהודאתו חסר הנאשם זמן שיפוטי יקר.

דברו האחרון של הנאשם

12. בדברו האחרון ביקש הנאשם סליחה על מעשיו.

דין והכרעה

13. העיקרון המנחה בעת גזירת עונשו של נאשם הוא עיקרון ההלימה, המחייב קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

סוגיית גזירת הדין בהסדרי טיעון, בגדרם הושגה הסכמה עונשית, לא נכללה באופן מפורש בתיקון 113 לחוק העונשין. בפסיקה קיימות שתי גישות ביחס לשאלה באם על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם בבואו לבחון הסדר טיעון המוצג בפניו. "האחת עונה על תשובה זו בחיוב, והשנייה גורסת כי במקרים מסוימים לא יהא בכך צורך, למשל במקרה בו סבירותו של הטווח המוסכם ברורה על פניה ואינה מעוררת שאלה בדבר חריגה מהסדר הטיעון" (ע"פ 2014/20 **אנקרי נ' מדינת ישראל** (19.1.2021)).

14. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הם תחושת ביטחון האישי וקניינו של המתלונן, כמו גם תחושת הביטחון של הציבור בכללותו. על חומרתה של עבירת השוד בנסיבות מחמירות, והצורך בהטלת ענישה מחמירה בגינה, עמד בית המשפט העליון בע"פ 8696/18 **מדינת ישראל נ' מני** (18.4.2019), שם נאמר כי:

"בפסיקת בית משפט זה תוארה לא אחת חומרתה של עבירת השוד בנסיבות מחמירות, הפוגעת בביטחון האישי של הפרט וברכושו, וכן בתחושת הביטחון של הציבור בכללותו, בשלומם וברווחתו (ע"פ 4125/14 חרב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], פסקה 7 (6.1.2015); ע"פ 8205/12 דדון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], פסקה 5 (26.12.2013)). הענישה בעבירות מעין אלו, כך נפסק, צריכה לבטא את הסלידה

החברתית העמוקה מהמעשים ולשלוח מסר מרתיע 'לכל מי שבוחר להשיג רווח קל בדרך עבריינית תוך פגיעה באנשים תמימים הנקרים בדרכם' (ע"פ 5265/12 עמור נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], פסקה 8 (27.12.2012); עניין מיכלשוילי, פסקה 7).

15. בעניינו, אני סבור כי העונש המוסכם אינו חורג ממתחם העונש הנהוג במקרים דומים ואינו מעורר צורך בקביעת מתחמי ענישה מדוקדקים. עיון בפסיקה בכל הנוגע לעבירות שוד בנסיבות מחמירות מלמד כי מנעד הענישה בעבירות אלו הוא רחב ותלוי בנסיבות הפרטניות של כל מקרה ומקרה. עמד על כך בית המשפט העליון בע"פ 4442/19 **מדינת ישראל נ' שוויץ** (13.11.2019), שם נאמר כי:

"לעבירת השוד בנסיבות מחמירות פנים רבות ומשכך הענישה בגינה היא מגוונת "בשל השוני במידת הפגיעה בערכים המוגנים ובמאפיינים הנסיבתיים של המקרים השונים ובכלל זה שימוש בנשק וסוג הנשק; מידת האלימות שהופעלה ותוצאותיה; חומרת הפגיעה של הקורבן; זהות הקורבן כמשתתף לקבוצות הטעונות הגנה יתרה כמו למשל קשישים (ע"פ 3338/13 טחמר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] סעיף 3 לפסק הדין (19.2.2015) או עובדי לילה בתחנות דלק ונהגי מוניות (ע"פ 1698/16 דמלאו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.11.2016) [להלן: עניין דמלאו, ע'ב']; מידת התכנון; הנזק הכלכלי והנפשי שנגרם וכיוצא באלה היבטים, המשמשים שיקולים בקביעת מתחם העונש ההולם". (ע"פ 5430/16 אפשטיין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 12 (1.8.2017))."

כן ראו הדברים שנאמרו בהקשר זה בע"פ 4841/13 **ספי נ' מדינת ישראל** (6.2.2014):

"באשר לקביעת מתחם העונש ההולם - כנודע, לובשת עבירת השוד פנים וצורות רבות וקביעת מתחמי הענישה ההולמים בגינה מגוונת; אך פטור בלא כלום אי אפשר (בבלי, חולין כז ע"ב), ואת המסגרת קבע כמובן המחוקק בקביעת "תג העונש" לעבירה זו - אין זה דיון של עבירה שנעברה תוך פגיעה פיסית אלימה לעבירה שבוצעה על דרך הפחדה בלבד; אין זה דיון של עבירה שנעברה לאחר תכנון והכנה מוקדמים לעבירה אקראית-ספונטנית; אין זה דיון של עבירה שנעברה בחבורה לדיון של עבירת אדם יחיד; אין זה דיון של עבירה שנעשתה תוך שימוש בנשק, חם או קר, לעבירה שנעשתה ללא שימוש בנשק; אין זה דיון של עבירה חד פעמית למסכת שיטתית של עבירות".

ראו עוד: ע"פ 1167/21 **חוג'יראת נ' מדינת ישראל** (31.5.2021); ע"פ 9053/20 **כהן נ' מדינת ישראל** (22.3.2021).

16. בעניינו, מדובר בנאשם שנכנס יחד עם אחר לרכבו של המתלונן והורה לו לנסוע לחניון סמוך. המתלונן

לא שעה לדרישתו של הנאשם ותחת זאת נכנס עם הרכב לתחנת דלק, שם תקף אותו הנאשם, בין היתר, באגרופים, ואילו האחר הצמיד חפץ כלשהו לגבו. בהמשך, משך הנאשם בחוזקה את תא הכפפות ברכב, שבר אותו, נטל מתוכו סכום של 10,000 ש"ח וברח יחד עם האחר מהמקום. מדובר במעשים חמורים שכללו הפעלת אלימות, אם כי לא ברף חומרה גבוהה, וכן איום בנקיטת אלימות.

בנסיבות וכפי שצוין לעיל, אני סבור כי העונש המוסכם נופל בגדר מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה בה הורשע הנאשם.

17. לצד האמור, יש להביא בחשבון את העובדה כי מדובר במי שלחובתו עבר פלילי מכביד, כאשר הרשעתו האחרונה היתה כשבוועיים עובר לאירועים מושא כתב האישום בעניינו. עוד יש להביא בחשבון את העובדה כי הצדדים הגיעו להסדר לאחר שהחלה שמיעת הראיות בתיק ולאחר שהמתלונן העיד ונחקר על אודות האירועים העומדים בבסיס כתב האישום. טעמים אלו נזקפים לחובתו של הנאשם ומטים את הכף לעבר ענישה מחמירה.

יחד עם זאת, בהתאם לפסיקה מושרשת ועקבית, בית המשפט לא ימהר להתערב בעונש שהוסכם בין הצדדים במסגרת הסדר "סגור", והתערבותו תיעשה במשורה ובמצבים חריגים ביותר, שעניינו אינו נמנה עליהם. חשיבותו של מוסד הסדר הטיעון נובעת הן מטעמי יעילות דיונית וחסכון בעלויות ניהול המשפט, הן משיקולי שמירה על האינטרס של נפגעי העבירה והן בשל תפקידם הראוי של הסדרי טיעון בהגברת האכיפה נגד עבריינים בחברה ובהגדלת שיעורי ההרשעה (ראו: ע"פ 2859/18 ח'ארוף נ' מדינת ישראל (11.11.2018); ע"פ 5845/14 אסט נ' מדינת ישראל (20.4.2016); ע"פ 5504/12 מסרי נ' מדינת ישראל (7.2.2013)).

18. על יסוד מקבץ האמור, אני רואה לאמץ את הענישה המוסכמת בגדר הסדר הטיעון, וגוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי תקופת מעצרו מיום 12.1.2022.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור משך שלוש שנים כל עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע ויורשע בגינה.

ג. פיצוי למתלונן בסך 12,000 ש"ח, שישולם ב-12 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, כאשר מועד תשלום השיעור הראשון יחול ב-1.3.2023 ויתר התשלומים ישולמו ב-1 לכל חודש עוקב. לא שולם אחד התשלומים במועדו או במלואו, תעמוד כל היתרה לפירעון מיידי בצירוף ריבית פיגורים על פי דין.

ככל שהנאשם יגלה רצון לעבור הליך שיקומי או טיפולי במסגרת בית הכלא, ישקלו רשויות שב"ס בקשתו זו בחיוב.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, ט"ז טבת תשפ"ג, 09 ינואר 2023, במעמד הנוכחים.